

Пейо Яворов

Проклятие

Душата ми, жена, душата ми бе храм
на смелите мечти и светли вдъхновения.
Проклет часа, когато те въведох там! –
Когато сред безименните възделения
посегнах и извиках: името и знам.

Въведох те светица върху царствен трон,
на моя девствен блян облечена в порфирата.
И волята ти, думам, нека е закон:
доспехите на воин, на поета лирата,
благослови ги! – шепнеш, в тих молитвен стон.

Но стана ти и с яд, разметнала коси,
одеждите разкъса, – своето нещастие! –
Кикотене безумно храма огласи...
Ти в блудна голота вертеп на сладострастие
душата ми направи: че бе – което си!

Проклет, жена, часа, когато жадна плът
внезапно те съзрях в мъглата на молитвите.
Посърнали, сънливи дните се влекът...
Угасна жива мощ, калена среди битвите!
И плач е песента ми, плач в изгубен път.

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7123>]